John Varely

RAID AERIAN

Traducerea Mihnea Columbeanu[1]

[1] Titlul original - ***Air Raid***; a fost publicată în 1977 în Asimov's Choice: Black Holes & Bug-Eyed-Monsters şi în *Isaac Asimov's Science Fiction Magazine, Spring*. Premii: 1978 - Hugo Award, Best Short Story (Nomination); 1978 - Locus Poll Award, Best Short Fiction (Place: 3); 1978 - Nebula Award, Short Story (Nomination) A apărut în limba română în Colecţia „Povestiri Ştiinţifico-Fantastice” nr. 489/1992.

M-a trezit din somn vibraţia alarmei silenţioase în cutia mea cranianã. Nu se opreşte până nu te ridici în capul oaselor; m-am ridicat. Membrii Formaţiilor de Captare, singuri sau perechi, dormeau în jurul meu, în dormitorul întunecat. Am căscat, mi-am scărpinat coastele şi-am plesnit uşurel şoldul păros al lui Gene. S-a întors pe partea cealaltă. De-ajuns atât, ca despărţire romantică.

Ştergându-mi ochii de somn, mi-am căutat piciorul pe jos, l-am aplicat şi l-am fixat. Am luat-o apoi la fugă în josul şirului de paturi, spre Ops.

Tabloul cu situaţia strălucea în beznă. Zborul 128 al Companiei Aeriene Sun-Belt, pe ruta Miami-New York, din 15 septembrie 1979. Îl căutam de trei ani. Ar fi trebuit să fiu fericită, dar cui îi arde de aşa ceva când e trezit din somn?

Liza Boston mi-a aruncat din mers un salut, în drum spre Prep. I-am răspuns şi am urmat-o. Luminile s-au aprins în jurul oglinzilor şi am bâjbâit spre una dintre ele. În urma noastră au mai intrat trei oameni. M-am aşezat şi-am reuşit în fine să mă las pe spate şi să-nchid ochii.

N-am rămas mult aşa. Haide! Mi-am îndreptat trupul, în timp ce lăturile care-mi servesc drept sânge erau înlocuite cu suc „Go” supraconcentrat. În jur, o serie, de rânjete idioate. Liza, Pinky şi Dave. În dreptul peretelui opus, Cristabel se răsucea deja încet în fata pensulei pneumatice care-i administra o vopsire caucaziană. Se anunţa o echipă bună.

Am deschis sertarul şi am început operaţiunile faciale preliminare. Treabă mereu mai complicată. Cu sau fără transfuzie, arătam ca Moartea. Urechea dreaptă mi se dusese de tot. Nu-mi mai puteam închide buzele: gingiile-mi erau tot timpul dezgolite. Cu o săptămână înainte îmi căzuse un deget în somn.

În timp ce lucram, unul din ecranele ce-nconjurau oglinda se lumină. O tânără zâmbitoare, blondă, cu frunte înaltă şi faţă rotundă. Destul de asemănătoare. Display-ul anunţa: **Mary Katrina Sondergard, născută la Trenton, New Jersey, vârsta în 1979: 25 de ani**. Fetiţo, asta-i ziua ta norocoasă.

Computerul îi topi trăsăturile pentru a-mi dezvălui structura osoasă a feţei, o roti, îmi prezentă secţiuni în toate axele. Am studiat asemănările cu propriul meu craniu, notând diferenţele. Nu prea rău, ba chiar foarte bine faţă de altele ce-mi fuseseră repartizate.

Am asamblat un set de dinţi conţinând şi mica strungăreaţă între incisivii superiori. Mi-am umplut obrajii cu chit facial. Din distribuitor căzu o pereche de lentile de contact pe care mi le-am şi aplicat. Matriţele nazale îmi lărgiră nările. De urechi nu aveam nevoie; o să le-acopere peruca. Mi-am aplicat o mască neutră de plasticarne pe faţă şi-am aşteptat să-şi definească forma. Nu mi-a trebuit mai mult de un minut pentru a o modela complet. Mi-am zâmbit: ce drăguţ e să ai buze!

Fanta de distribuţie cloncăni şi lăsă să-mi cadă în poală o perucă blondă şi-o uniformă roz. Peruca păstra încă fierbinţeala coaforului. Mi-am pus-o şi mi-am tras ciorapii-pantaloni.

— Mandy? Eşti gata cu faţa lui Sondergard?

N-am privit ecranul; cunoşteam vocea.

— Roger.

— Am localizat-o lângă aeroport. Te putem strecura înaintea decolării, să fii tu joker-ul.

Am mârâit şi mi-am înălţat privirea spre chipul de pe ecran. Elfreda Ballimore-Louisville, Directorul Formaţiilor Operative: o figură lipsită de viaţă, cu două tăieturi mici

drept ochi. Ce mai poţi face când toţi muşchii ţi-au murit?

— O.K.

Iei ce ţi se dă.

Emisia se întrerupse; am petrecut următoarele două minute încercând să mă îmbrac, urmărind totodată cu ochii ecranele. Am memorat numele şi chipurile membrilor echipajului plus puţinele fapte cunoscute despre fiecare. Apoi m-am grăbit să-i prind pe ceilalţi din urmă. Timpul scurs de la primul semnal de alarmă: douăsprezece minute şi şapte secunde. Am face mai bine să ne mişcăm.

— Cingătoare împuţită! bombăni Cristabel, smucindu-şi sutienul.

— Bine măcar că s-au descotorosit de tocuri, observă Dave. Cu un an înainte ne-am fi bălăngănit pe culoare, cocoţaţi pe cataligele alea de trei degete. Purtam toţi costume roz cu dungi albastre şi albe oblice pe piept şi duceam pe umăr câte o geantă asortată. Mă chinuiam să-mi fixez pe cap cutioara ridicolă de medicamente ce servea drept bonetă.

Am dat buzna în sala de Control al Operaţiunilor şi ne-am aliniat în faţa porţii. De-acum nimic nu mai depindea de noi. Până să fie gata poarta, nu puteam decât să aşteptăm.

Eu eram prima, la câţiva paşi de poartă. I-am întors spatele; îmi dă ameţeli. Mi-am fixat privirea pe gnomii aşezaţi la pupitre, scăldaţi în lumina galbenă a ecranelor. Nici unul nu se uita la mine. Nu ne prea aveau la suflet. De altfel nici eu nu-i plac pe ei. Uscaţi, emaciaţi[2], toţi. Picioarele, crupele şi sânii noştri par o sfidare, le reamintesc că Răpitorii primesc raţii de cinci ori mai mari ca să rămână prezentabili pentru mascaradă. Între timp continuăm să putrezim. Într-o zi voi sta şi eu la o consolă, cu toate

[2] Slăbit peste măsură.

măruntaiele lipsă şi nimic altceva păstrat din trup decât putoarea. Ducă-se...

Mi-am îngropat pistolul sub un morman de boarfe şi rujuri, în poşetă. Elfreda mă privea.

— Unde e? am întrebat.

— În camera de motel. A fost singură în ziua zborului, de la zece dimineaţa până la prânz.

Avionul pleca la 13 şi 15. Avea să fie în întârziere şi să se grăbească. Perfect.

— Poţi s-o prinzi în baie? Cel mai bine, în cadă?

— Încercăm.

Schiţă un zâmbet trăgându-şi degetul peste buzele moarte. Ştia cum obişnuiesc să operez, dar îmi spunea că nu pot lua decât ce mi se dă. Nu pierzi nimic dacă întrebi. Oamenii nu sunt niciodată mai vulnerabili decât atunci când sunt cufundaţi până în gât în apă.

— Şii! strigă Elfreda. Am păşit prin poartă şi-au început necazurile.

Nimerisem invers, ieşind din baie, cu faţa spre dormitor. M-am întors şi-am văzut-o pe Mary Katrina Sondergard prin aura porţii. Nu puteam ajunge la ea decât păşind înapoi prin poartă. Nici măcar să trag nu puteam, fără riscul de a nimeri pe cineva din partea cealaltă.

Sondergard era la oglindă, cel mai prost loc posibil. Puţini oameni se recunosc repede pe ei înşişi, dar ea se uita la propria ei figură. Mă văzu şi holbă ochii. Am făcut un pas lateral, în afara câmpului ei vizual.

— Ce naiba se... hei! Cine naiba...? Am reţinut vocea, adesea cel mai dificil element.

Mă aşteptam să fie mai mult curioasă decât speriată. Într-adevăr. Ieşi din baie, trecând prin poartă ca şi când n-ar fi fost acolo - nici nu era, de vreme ce n-are decât un sens.

Era înfăşurată într-un prosop.

— Dumnezeule, ce faci în came...?!... Cuvintele îţi pier în asemenea momente. Vroia să spună ceva, dar ce? „ Scuză-mă, nu cumva te-am văzut în oglindă?”

Am afişat cel mai drăguţ zâmbet pe care-l am şi i-am întins mâna:

— Scuză-mă că am dat buzna. Pot să-ţi explic totul. Vezi, sunt...

Am lovit-o lateral în cap; s-a clătinat şi a căzut; prosopul i s-a desfăcut.

— ...în drum spre şcoală.

Încercă să se ridice, aşa că i-am proptit una sub bărbie cu genunchiul artificial. A rămas jos.

— Uleiu’ mă-tii! am şuierat, frecându-mi degetele lovite.

Dar nu aveam mult timp. Am îngenuncheat şi i-am luat pulsul. Avea să-şi revină, însă cred că-i cam slăbisem câţiva dinţi. Am privit-o un moment.

— Doamne, să arăţi aşa fără machiaj, fără proteze! Mi-a frânt inima.

Am apucat-o de după genunchi şi-am tras-o spre poartă. Părea un sac de tăieţei moi. Cineva s-a aplecat prin poartă şi-a tras-o. **Drum bun, iubito! Ce-ai zice de-o călătorie lungă, lungă...?**

M-am aşezat pe patul ei închiriat, ca să-mi recapăt suflul. Avea în poşetă chei de maşină şi ţigări, tutun natural, valorând cât propria sa greutate în sânge. Am aprins şase dintre ele, socotind că am cinci minute la dispoziţie. Camera s-a umplut de fum dulce. De mult nu le mai fabrică aşa!

Sedanul Hertz era în parcarea hotelului. M-am urcat la volan şi am luat-o spre aeroport. Trăgeam adânc în piept aerul bogat în hidrocarburi. Puteam vedea la depărtări de

sute de metri. Priveliştea aproape m-a ameţit, dar pentru asemenea momente trăiesc. Nu există cuvinte care să poată descrie lumea premecanică. Soarele părea o sferă de un galben aprins strălucind prin pâclă.

Celelalte stewardese tocmai se îmbarcau. Unele dintre ele o cunoşteau pe Sondergard, aşa că n-am prea vorbit, pretextând o indispoziţie. Au trecut repede peste asta, cu câteva râsete pline de înţeles şi remarci glumeţe. Trucul prinsese. Ne-am urcat la bordul 707-ului pregătindu-ne pentru sosirea ciurdei.

Totul părea în regulă. Ceilalţi patru membri ai comandoului aflaţi încă de partea cealaltă erau gemene identice ale femeilor cu care lucram. Nu-mi mai rămânea decât să fac pe stewardesa până în momentul plecării. Speram să nu mai fie probleme. Să inversezi din greşeală o poartă de intrare a joker-ului într-o cameră de hotel, mai treacă-meargă, dar într-un 707 la şapte mii de metri înălţime...

Avionul era aproape plin când femeia căreia avea să i se substituie Pinky a încuiat uşa din faţă. Ne-am dus la capătul culoarului şi nu peste mult timp ne-am luat zborul. Am început să iau comenzile de băuturi.

Ţapii - cei obişnuiţi pentru anul 1979. Graşi şi plictisiţi cu toţii şi tot atât de inconştienţi că trăiesc într-un paradis pe cât e şi un peşte că trăieşte în mare. Ce-aţi zice, doamnelor şi domnilor, de-o călătorie în viitor? Nu? N-aş putea spune că mă surprindeţi. Dar dacă v-aş spune că acest avion are să...?

Alarma mea semnaliză de cum am atins altitudinea de navigare. Mi-am consultat indicatorul de sub Lady Bulova şi-am aruncat o privire spre uşa unei cabine de odihnă. Am simţit o uşoară vibraţie străbătând avionul. Fir-ar să fie,

înainte!

Poarta era acolo. Am ieşit repede şi m-am îndreptat spre Diana Gleason - porumbiţa lui Dave - făcându-i semn să se apropie.

— Ia uită-le la asta! am spus cu o mutră dezgustată. Făcu un pas în interiorul cabinei şi se opri la vederea aurei verzui. I-am proptit un picior în fund şi am împins. Perfect. Dave va avea ocazia să-i audă glasul înainte de a sări. Deşi n-o să facă decât să cam zbiere când va arunca prima privire în jur...

Dave apăru prin poartă, potrivindu-şi tâmpita aia de pălărioară. Pesemne Diana se zbătuse.

— Prefă-te dezgustat, i-am şoptit.

— Ce porcărie! spuse, ieşind din cabină. Imitaţie bună a tonului Dianei, deşi îi greşise accentul. Oricum n-avea să mai conteze multă vreme.

— Ce e? întrebă una din stewardesele din salonul turistic.

Ne-am dat la o parte ca să se poată uita şi Dave o îmbrânci înăuntru. Pinky răsări numaidecât:

— Stăm prost cu minutajul. Am pierdut cinci minute, de partea cealaltă.

— Cinci?!? scânci Dave-Diana. Şi eu mă simţeam la fel. Aveam de trecut o sută trei pasageri.

— Îhî! Au pierdut contactul după ce ai trimis-o pe porumbiţa mea. De-atât au avut nevoie ca să-l restabilească.

E un lucru cu care te obişnuieşti. Timpul se scurge cu viteze diferite de cele două părţi ale porţii, deşi e tot secvenţial, dinspre trecut spre viilor. O dată ce am început acţiunea cu mine intrând în camera lui Sondergard, nu mai e nici o cale de a reveni într-un moment anterior, indiferent în care parte. Aici, în 1979, aveam la dispoziţie un interval

rigid de nouăzeci şi patru de minute pentru a face totul. De cealaltă parte, poarta nu putea fi niciodată menţinută mai mult de trei ore.

— Când ai plecat, cât trecuse de la prima alarmă?

— Două’ş'opt de minute.

Nu sună deloc bine. Le vor trebui cel puţin două ore numai ca să pună la punct momâile. Presupunând că n-o să mai fie nici o alunecare pe timpul anului 1979, încă mai aveam o şansă. Dar întotdeauna au loc alunecări. M-am cutremurat la gândul ăsta.

— Deci, nu mai e timp de joacă, am spus. Pink, tu te duci la fetele de la turistic şi le chemi pe amândouă aici. Le spui că ai o problemă şi ai grijă să vină pe rând. Te pricepi tu la muşcat.

— Până la os. E clar.

Se grăbi după ele.. Imediat apăru cea dintâi. Zâmbetul prietenos tipic liniei aeriene Sun-Belt îi era întipărit pe faţă, dar stomacul avea să i se întoarcă pe dos. **Doamne, acum e-acum!**

Am luat-o de umăr şi-am împins-o după perdele. Respira greu.

— Bun sosit în twilight zone, am spus, punându-i pistolul la tâmplă. I s-au tăiat picioarele şi am prins-o în braţe. Pinky şi Dave m-au ajutat s-o împing prin poartă.

— ...pe mă-sa! Pâlpâie, drăcia!

Pinky avea dreptate. Un semn al dracului de rău. Dar aura verde se stabiliză în timp ce o priveam, cu o alunecare de cine ştie cât pe partea cealaltă. Cristabel plonjă prin ea.

— Suntem plus treizeci şi trei, anunţă.

Nu avea nici un sens să vorbim despre ce gândeam cu toţii: lucrurile mergeau prost.

— Înapoi la turişti! am spus. Arată-te încântată,

zâmbeşte-le tuturor, dar fă să pară un pic prea bine, clar?

— ’ţeles! răspunse Cristabel.

Am transferat-o pe ultima repede, fără nici un incident. N-aveam timp de vorbă. Peste optzeci şi nouă de minute, Zborul 128 avea să fie împrăştiat pe toată suprafaţa unui munte, indiferent că terminam sau nu.

Dave se duse în carlingă pentru a împiedica echipajul să ni se amestece-n ciorbă. Pinky şi cu mine trebuia să avem grijă de clasa întâi, apoi să le ajutăm pe Cristabel şi Liza la turişti. Foloseam gambitul standard „cafea, ceai sau lapte ”, bazându-ne pe viteza noastră şi inerţia lor.

M-am aplecat spre primele două scaune din dreapta:

— Vă face plăcere călătoria noastră? Pac, pac; două apăsări pe trăgaci, lângă cap, şi în afara vederii celorlalţi ţapi.

— Bună, băieţi. Eu sunt Mandy. Păzea! Pac, pac.

Pe la jumătatea drumului spre oficiu, câţiva pasageri ne priveau curioşi. Dar oamenii nu se agită până nu au un motiv mai serios. Un ţap din ultimul rând se ridică în picioare. Am tras. De-acum nu mai erau treji decât opt. Am abandonat zâmbetul şi-am tras patru focuri rapide. Pinky se ocupă de ceilalţi. Ne-am grăbit prin perdele, tocmai la timp.

Larma creştea în partea din spate a salonului turistic, unde cam două treimi din ţapi erau deja rezolvaţi. Cristabel îmi aruncă o privire. Am dat din cap.

— În regulă, băieţi, lătră. Vreau să staţi liniştiţi. Calmaţi-vă şi ascultaţi. Tu, grăsime, gura mică până nu-ţi ard un şut în cur.

Şocul de-a o auzi vorbind astfel era, cât de cât, suficient ca să mai câştigăm puţin timp. Formasem o linie de ambuscadă pe toată lăţimea avionului, cu pistoalele scoase, rezemate de spătarele scaunelor, ţintind către,

grupul agitat şi ameţit de vreo treizeci de ţapi.

Pistoalele sunt de ajuns pentru a speria pe oricine are mintea întreagă. În sine, un tranchilizator standard nu e decât o baghetă de plastic cu două grile la vreo şase degete una de alta. Nu conţine atâta metal ca să declanşeze alarma unui dispozitiv antiterorism. Pentru orice om, din epoca de piatră şi până prin 2190, nu seamănă a armă mai mult decât un pix. Aşa că secţia echipament le împopoţonează cu o carcasă de plastic care le face să arate ca tunurile lui Buck Rogers, cu o duzină de butoane şi lumini ce scânteiază şi un butoiaş ca un rât de porc. Cam greu să se avânte cineva împotriva unuia dintr-ăsta.

— Suntem în mare pericol şi timpul e scurt. Trebuie să faceţi exact cum vă spun eu şi veţi fi în siguranţă.

Nu le poţi da timp de gândire, trebuie să te bazezi pe statutul tău de Voce a Autorităţii. Situaţia, oricum, nu poate avea nici un sens pentru ei, indiferent cum le-ai explica-o.

— Un moment, cred că ne datoraţi...

Un avocat...! M-am hotărât pe loc, am apăsat contactul pistolului şi l-am împuşcat.

Arma scoase un zgomot ca al unei farfurii zburătoare cu hemoroizi, scuipă scântei şi mici jeturi de foc şi întinse un deget verde ca de laser până pe fruntea omului. Acesta se prăbuşi.

Cârc şi nimic mai mult, evident. Dar categoric impresionant.

Şi al naibii de riscant. Aveam de ales între panica de care ar fi fost cuprinşi dacă grăsanul le punea creierele în mişcare şi cea pe care o putea cauza focul de armă. Dar când se găseşte un deştept care să vorbească despre „drepturi” şi ce i se „datorează”, lucrurile îţi pot scăpa din mână. E contagios.

A mers. Se înălţă un vacarm de ţipete, oamenii se ascunseră după spătarele scaunelor, dar nimeni nu-şi părăsi locul. Ne puteam descurca, însă aveam nevoie de câţiva dintre ei conştienţi, dacă vroiam să terminăm capturarea.

— Sus! Sus, puturoşilor! ţipă Cristabel. Pe ăsta l-am adormit, şi nimic mai mult. Dar am să-l ciurui pe primul care iese din rând! Acum sculaţi-vă în picioare şi faceţi cum vă spun. Mai întâi copiii! Repede, cât de iute puteţi, în capătul avionului. Faceţi ce vă spune stewardesa. Hai, copii, mişcaţi-vă.

Am alergat înapoi în salonul de clasa întâi, înaintea copiilor, m-am oprit lângă uşa deschisă a cabinei şi am îngenuncheat.

Erau împietriţi. Cinci - câţiva plângând, lucru care mă şochează întotdeauna -, uitându-se în stânga şi în dreapta la oamenii inerţi din fotolii, împleticindu-se, aproape în panică.

— Haideţi, copii, i-am chemat, arborând un zâmbet dulce. Părinţii voştri vin şi ei într-un minut. Totul o să fie bine, vă promit. Haideţi.

I-am băgat pe trei. Al patrulea se opuse. Era o fetiţă, hotărâtă să nu intre cu nici un chip pe uşa aceea. Îşi desfăcuse braţele şi picioarele şi nu o puteam împinge. Oricum, nu puteam lovi un copil. Îmi zgârie faţa cu unghiile. Peruca îmi căzu şi fetiţa se holbă la ţeasta mea chelă. Am reuşit s-o împing.

Al cincilea şedea pe jos în culoar, urlând. Să tot fi avut şapte ani. M-am întors repede şi l-am ridicat, îmbrăţişându-l şi pupându-l, şi l-am aruncat înăuntru. Doamne, trebuia să mă odihnesc, dar era nevoie de mine în salonul turistic.

— Tu, tu, tu şi tu. O.K., şi tu. Ajutaţi-l, da? Pinky avea

ochiul format pentru cei ce nu-i puteau fi nimănui de vreun folos, nici măcar lor înşile. I-am dus spre partea din faţă a avionului, apoi ne-am desfăşurat de-a lungul laturii stângi, de unde-i puteam supraveghea pe cei aleşi. Nu ne-a trebuit mult timp pentru a-i pune la lucru. Au început să târască trupurile inerte cât de repede puteau. Cristabel şi cu mine eram în salonul turistic, iar ceilalţi în cel din faţă.

Adrenalina din mine începuse să se catabolizeze; capacitatea de acţiune mă părăsea şi mă simţeam tot mai obosită. Un sentiment inevitabil de simpatie pentru bieţii ţapi amuţiţi mă ajunge întotdeauna în stadiul ăsta al jocului. Sigur că avea să le fie mai bine acolo unde-i duceam, sigur că ar fi murit dacă nu-i scoteam din avion. Dar când aveau să vadă cealaltă latură le trebuia timp mult, şi greu, până să creadă că e adevărat.

Primii se întorceau pentru al doilea transport, stupefiaţi de ce văzuseră: zeci de oameni introduşi într-o cabină care nu se mai umplea. Un student arăta de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Se opri lângă mine cu ochi rugători:

— Uitaţi, vreau să vă ajut, da' numai... ce se întâmpla? I-un soi nou de salvare? Vreau să zic, o să ne prăbuşim...

Mi-am ridicat pistolul şi i l-am înfipt în obraz. Gâfâi şi se dădu înapoi.

— Ţine-ţi pliscul şi mişcă-te, sau te omor.

Aveau să treacă ore întregi până să fie iar în stare să pună întrebări idioate.

Am golit salonul turistic şi ne-am văzut mai departe de treabă. O pereche din grupul care lucra era deja epuizată. Muşchi de cal, cu toţii, dar de-abia în stare să urce-n goană câteva trepte. I-am lăsat pe câţiva să treacă, inclusiv un cuplu de cel puţin cincizeci de ani. Doamne! Cincizeci! Am păstrat patru bărbaţi şi două femei ce păreau mai voinice şi

i-am pus la treabă până au căzut aproape de pe picioare. Dar îi trecuserăm pe toţi în douăzeci şi cinci de minute.

Portapakul a apărut în timp ce ne dezbrăcam. Cristabel ciocăni la uşa carlingii şi Dave ieşi, deja gol. Semn rău.

— A trebuit să-i scot din uz. Nefericitul de căpitan tocmai trebuia să-şi execute Marele Marş prin avion. Am încercat totul.

Uneori eşti nevoit să o faci. Avionul era pe pilotul automat, cum e normal în acea etapă a zborului. Dar dacă vreunul din noi aducea vreun prejudiciu navei, schimbând, indiferent în ce fel, cursul evenimentelor, ăştia eram, toată munca pentru nimic, şi Zborul 128 devenit inaccesibil nouă pentru toată întinderea Timpului. Nu ştiu mare lucru despre Teoria Timpului, dar îi cunosc aspectele practice. Putem face lucruri în trecut numai în momente şi locuri unde nu ar aduce nici o schimbare. Trebuie să ne acoperim urmele. Există şi flexibilitate; o dată, o Răpitoare şi-a uitat acolo pistolul şi ăla s-a dus mai departe cu avionul. Nimeni nu l-a găsit, sau dacă l-au găsit, habar n-au avut ce era, aşa că nu s-a întâmplat nimic.

La Zborul 128 era vorba de o defecţiune tehnică. Ăsta e genul cel mai convenabil; înseamnă că nu trebuie să-l ţinem pe pilot în cabină în necunoştinţă de cauză până la nivelul solului. Îl putem imobiliza şi lăsa avionul să zboare, de vreme ce oricum nu ar fi putut încerca nimic ca să salveze nava. O prăbuşire. O catastrofă din vina pilotului e aproape imposibil de operat. Cel mai adesea lucrăm pe cazuri de defecţiuni tehnice, bombe şi goluri de aer. Dacă rămâne un singur supravieţuitor, unul singur, nu ne putem atinge. Nu va corespunde cu structura generală a spaţiu-timpului, care e imuabilă (deşi se poate cât de cât modifica) şi am dispărea cu toţii pentru a ne regăsi înapoi în sala de

plecare.

Mă durea capul. Al naibii doream portapakul ăla.

— Cine are cele mai multe date asupra unui 707?

Pinky le avea, aşa că am trimis-o în cabină, împreună cu Dave, care putea imita vocea pilotului pentru controlul traficului aerian. Trebuie să laşi şi o înregistrare credibilă în jurnalul de bord. Am tras două tuburi lungi din portapak şi ne-am agăţat cu toţii strâns. Stăteam acolo, fumând fiecare câte un pumn de ţigări, dorind să le terminăm, dar şi sperând totodată că nu vom mai apuca. Poarta dispăruse de cum ne aruncasem hainele şi echipajul avionului prin ea.

Dar îngrijorarea n-a durat mult. Există destule aspecte drăguţe ale răpirilor, însă nimic nu se compară cu graba de-a te cupla la un portapak. Transfuzia de înviorare nu conţine decât sânge proaspăt, bogat în oxigen şi zaharuri. În schimb, ceea ce ne administram acum era un amestec concentrat de adrenalină, hemoglobină suprasaturată, methedrină, fulger alb, T.N.T. şi sirop Kickapoo. Parc-aş fi avut o petardă-n inimă; o gheată-n cutie, să-ţi zdrăngăne-n pălărie.

— Îmi creşte păr pe piept, spuse cu solemnitate Cristabel. Am chicotii cu toţii.

— Vrea careva să-mi dea înapoi ochii mei?

— Care, ăştia albaştri sau ăia roşii?

— Cred că tocmai mi-a căzut curul.

Le mai auzisem pe toate, dar asta nu ne împiedica să urlăm. Eram puternici, puternici, şi pentru o clipă, clipă de aur, nu aveam griji. Totul era comic. Aş fi putut sfâşia o foaie de oţel cu genele.

Dar nu ajungi prea departe nici cu amestecul ăla. Când poarta nu se arătă, şi nu se arătă, **şi nici în ruptul capului nu se arătă**, am început să ne agităm. Afurisita de pasăre

nu avea să mai zboare prea mult timp.

Atunci a apărut, şi ne-am întors spre ea. Prima momâie sosi prin poartă, îmbrăcată în hainele pasagerului cu care fusese aleasă să semene.

— Două treizeci şi cinci peste limita de timp, anunţă Cristabel.

— Doamneee!

E o rutină ucigătoare. Petreci hamurile pe după umerii momâii şi-o tragi în lungul culoarului, după ce afli numărul locului, pe care-l are scris în frunte. Vopseaua durează trei minute. Îl aşezi, îi pui centura de siguranţă, îi scoţi hamurile şi te întorci după următorul. Trebuie să iei drept garantată calitatea muncii celor de dincolo: plombele dentare, amprentele, greutatea şi înălţimea potrivită, culoarea părului. Multe din toate astea nu prea contează, mai ales la un zbor ca 128, care era o prăbuşire-şi-incendiii. Nu aveau să mai rămână decât bucăţele, şi pe deasupra arse complet. Dar nu poţi conta pe noroc. Lucrătorii din echipele de salvare sunt ai naibii de grijulii cu particulele pe care le găsesc; în special dantura şi amprentele sunt importante.

Urăsc momâile. Cu adevărat le urăsc. De fiecare dată când îi leg câte uneia hamurile, dacă e un copil, mă întreb dacă nu-i Alice. **Tu eşti fetiţa mea, legumă, limaxule, vierme cleios ce eşti?** M-am alăturat Captatorilor imediat după ce ploşniţele de creier au mâncat viaţa din căpşorul copilaşului meu. Nu puteam concepe că ea era ultima generaţie, că ultimii oameni care vor mai exista vreodată vor trăi cu nimic în cap, morţi după standardele medicale care încă mai predominau chiar în 1979, cu computere lucrându-le muşchii pentru a le menţine tonusul. Creşti, atingi încă fertilă pubertatea - una la o mie - te grăbeşti să rămâi însărcinată încă din primele călduri. Apoi descoperi

că mămica sau tăticu' au suferit de-o boală cronică înfiptă drept în gene şi nici unul dintre copiii tăi nu va fi imun. Ştiam de paraleproză; am crescut cu călcâiele putrezindu-mi de vie. Asta, însă, era prea mult. Ce-ţi mai rămâne de făcut?

Doar o momâie din zece are faţa pusă la punct. Îţi trebuie timp şi multă măiestrie, ca să clădeşti o faţă nouă care să reziste unei autopsii. Restul sosesc mutilate dinainte. Avem milioanele; nu e greu să găseşti un trup corespunzător. Cele mai multe continuă să respire, prea încăpăţânate ca să se oprească, până se prăbuşesc cu avion cu tot.

Avionul se smuci din toate încheieturile. Mi-am privit ceasul. Cinci minute până la impact. Am avea timp. Eram la ultima momâie. Îl puteam auzi pe Dave chemând frenetic aeroportul. O bombă sosi prin poartă şi am împins-o în carlingă. Pinky îi puse în funcţiune senzorul de presiune şi ieşi în goană, urmată de Dave. Liza trecuse deja. Am apucat păpuşile moi îmbrăcate în costume de stewardese şi le-am îngrămădit pe planşeu. Motorul explodă şi o parte din el străpunse cabina. Presiunea începu să scadă. Bomba aruncă în aer o parte din carlingă (echipa de cercetare de la sol avea să deducă - speram - că o parte din motor a trecut prin navă şi a omorât echipajul: nu mai urma nici un cuvânt de-al pilotului pe banda de magnetofon) şi ne-am întors, încet, în jos, spre stânga. Am fost atrasă spre gaura din latura avionului, dar am reuşit să mă prind de un scaun. Cristabel avusese mai puţin noroc: şocul o trimise pe spate.

Am început să ne înălţăm uşor, pierzând din viteză. Deodată m-am pomenit mai sus de locul unde zăcea Cristabel, pe culoar. Sângele îi şiroia din tâmplă. Am privit înapoi; toţi plecaseră, şi trei momâi în costume roz zăceau grămadă pe planşeu. Avionul începea să coboare, în picaj,

şi piciorul mi se desprinse de podea.

— Hai, Bel! am ţipat. Poarta era doar la trei paşi de mine, dar am început să mă târăsc înapoi, spre locul unde rămăsese Cristabel.

Avionul se scutură şi podeaua îi izbi capul. În chip surprinzător, asta păru să o trezească. Începu să înoate spre mine şi am prins-o de mâna în clipa când planşeul ne lovi din nou. Ne-am târât, în timp ce avionul îşi trăia ultimele clipe de agonie şi am ajuns la uşă. Poarta se dusese...

Nu mai aveam ce să ne spunem. Sosise sfârşitul. E deja destul de greu să păstrezi poarta într-un loc fix la bordul unui avion care se deplasează în linie dreaptă. Dar când o mai ia şi în spirală şi-şi pierde direcţia, efortul devine îngrozitor. Aşa mi se spusese.

Am îmbrăţişat-o pe Cristabel şi i-am cuprins capul plin de sânge. Era complet năucită, dar reuşi să zâmbească şi să tremure. Iei ce ţi se dă. M-am grăbit spre cabina de odihnă şi ne-am întins amândouă pe duşumea. Eu cu spatele la peretele etanş, Cristabel între picioarele mele, cu spatele spre botul avionului. Exact ca la antrenament. Ne-am apăsat picioarele pe peretele opus. Am strâns-o cu putere în braţe şi-am început să-i plâng pe umăr.

Şi am văzut-o. O aură verde în stânga mea. M-am aruncat într-acolo, trăgând-o pe Cristabel şi ţinându-mă cât mai aplecată în timp ce două momâi erau aruncate prin poartă pe deasupra noastră. Mâini ne înşfăcară şi ne traseră dincolo. M-am târât cale de cinci metri buni de-a lungul podelei. Se mai întâmplă să pierzi un picior de cealaltă parte şi nu aveam nici unul de rezervă.

M-am ridicat în capul oaselor în timp ce o duceau pe Cristabel la Medical. Am bătut-o uşurel pe braţ în momentul

când targa trecea pe lângă mine, dar îşi pierduse deja cunoştinţa. Nu m-ar fi deranjat deloc să mi-o fi pierdut şi eu.

O vreme, nu poţi să crezi că totul s-a întâmplat cu adevărat. Câteodată iese la iveală că nici nu s-a întâmplat. Te întorci şi descoperi că toţi ţapii din ţarc au dispărut deodată fără urmă, pentru că, uneori, continuitatea nu tolerează schimbările şi paradoxurile pe care i le-ai turnat pe gât. Oamenii la a căror salvare ai muncit atât de greu sunt împrăştiaţi ca nişte roşii pe toată suprafaţa cine ştie cărei blestemate de coline din Carolina şi tot ce-ţi rămâne e o hoardă de momâi paradite şi o Echipă de Captare epuizată. Dar nu de astă dată. Puteam vedea ţapii forfotind prin ţarc, goi-puşcă şi mai uimiţi ca oricând. Şi abia începând să le fie cu adevărat frică.

Elfreda mă atinse când am trecut pe lângă ea. Dădu din cap, ceea ce însemna, în limitatul ei repertoriu de gesturi, „bună treabă”. Străbătută de un fior, m-am întrebat dacă îmi păsa, dar surplusul de adrenalină îmi mai persista în vene şi m-am pomenit zâmbindu-i. Am dat şi eu din cap.

Gene stătea în picioare lângă ţarc. M-am dus la el şi l-am cuprins cu braţele. Simţeam tuburile începând să curgă. La naiba, e cazul să tocăm o porţioară şi să ne simţim bine.

Cineva lovea cu pumnii în peretele de sticlă incasabilă al ţarcului. Striga, arunca spre noi cuvinte furioase. De ce? Ce-aţi făcut cu noi? Era Mary Sondergard. Îşi implora sora geamănă, chelă, ciungă de-un picior şi fără urechi să o facă să înţeleagă. Doamne, drăguţă mai era! Îi uram măruntaiele.

...Gene mă trase de lângă perete. Mâinile mă dureau şi mi-aş fi rupt toate unghiile mele false fără să zgârii măcar sticla. Sondergard se aşezase pe jos, plângând. Auzeam

vocea purtătorului de cuvânt prin megafon.

„...Centauri 3 e ospitalieră, cu un climat de tip pământean. Mă refer, prin acest cuvânt, la Pământul vostru, nu la ceea ce a devenit el acum. Veţi afla mai multe mai târziu. Călătoria va dura cinci ani, după timpul navei. La sosire, veţi avea dreptul la un cal, un plug, trei topoare, două sute de kilograme de seminţe...”

Mi-am sprijinit capul pe umărul lui Gene. Acum, în cea mai proastă situaţie a lor, chiar în acest moment, cu cât o duceau mai bine decât noi! Mai am înainte, zece ani, poate nici jumătate... Ei sunt speranţa noastră cea mai luminoasă, cea mai minunată. Totul le revine lor.

„...că nimeni nu va fi silit să se ducă. Am vrea să specificăm din nou, nu pentru ultima oară, că fără intervenţia noastră, în acest moment aţi fi fost cu toţii morţi. Există, totuşi, lucruri pe care trebuie să le ştiţi. Nu ne puteţi respira aerul. Dacă rămâneţi pe Pământ, nu veţi putea părăsi niciodată clădirea aceasta. Noi nu suntem ca voi. Suntem rezultatul unei mutaţii genetice. Noi suntem supravieţuitorii, dar duşmanii noştri au evoluat deopotrivă cu noi. Şi sunt mai puternici. Oricum, voi sunteţi imuni la bolile care ne decimează pe noi...”

Cu o convulsie, m-am îndepărtat.

„...pe de altă parte, dacă emigraţi, vi se va da şansa unei vieţi noi. Nu va fi uşor, dar, ca americani, ar trebui să fiţi mândri de moştenirea voastră de pionieri. Strămoşii voştri au supravieţuit, veţi supravieţui şi voi. Poate fi o experienţă plină de recompense, şi vă recomand...”

Sigur! Gene şi cu mine ne-am privit şi am izbucnit în râs. Ascultaţi aici, băieţi. Cinci la sută dintre voi vor suferi de prăbuşiri nervoase şi niciodată nu vor pleca. Cam tot atâţia se vor sinucide, aici şi pe drum. O dată ajunşi acolo, între

şaizeci şi şaptezeci la sută vor muri în primii trei ani. Veţi muri la naşterea copiilor, veţi fi sfâşiaţi de animale, vă veţi înmormânta doi-trei dintre copii, veţi suferi încet de foame când nu va ploua. Dacă veţi trăi, va fi numai ca să vă frângeţi trupul la coarnele unui plug, din zori şi până la apusul soarelui. Noul Pământ e Paradisul, băieţi!

Doamne, ce n-aş da să pot merge cu ei!